

ZLATA VRATA

Anton Vodnik

Večer, slovesno in tiho,
na stežaj
zlata ti odpiram vrata —
v mrak, v nov sijaj?
O zelena luč v topolih!
O zadnji šum utrujenih
srebrnih vrb, čebel,
ognjev pastirskih pepel,
ki veter ga že davno
je kot sneg razvel — —

In že zagledam
stari skalnati vodnjak.
Nad njim se sklanjajo
pastirji, sivi kot lišaj,
in negibne bele črede
so od kdo ve kdaj — —

Poslednji naj sijaj
iz tvojega zajamem
vala — —

Kmalu mi nad glavo
prva zvezda bo obstala!

Ah, ko bodo po dobri
sapice zažuborele,
kdo ve kaj mi šepetale,
nevidne me dlani objele...
O, ležati v dišeči travi,
čutiti tvojo roko v svoji
in tvoj glas v daljavi!

Kakor kresnice
zasijejo ptičkom oči,
srebrno zagoré cvetlice.
Tedaj zaslišim klice
od vsepovsod:

Vstanita, hitita
skozi prelahne meglice
in snežno temino
vse dalje in dalje
v zvezdno globino —!

Kako žarijo svodi,
koder tvoja noga hodi,
kako se noč svetlika!
Mar nisva se objela
na predaljni zlati trati
kakor v siju mozaika?

O tvojih lic milina!
O sijaj, tišina — —

NASMEH

Anton Vodnik

Kot mladi, vznemirjeni gaj
krog mene sončni dež šumi.
Mar bliža se mi tvoj sijaj?

O stopinje svetle, o nasmeh
zapeljivih snežnih angelov
s puščico zlato v dlaneh!

O drhtenje tvojih vitkih rok!
Ko bova se iz dna zdramila
in medleč se napotila
skoz mavrice žareči lok
na drugo stran, kjer Pan
lovi vetrove z mrežo sanj,
ah, trava bo tako zelena,
kot ni morje, ne smaragd.

Ko bova kot otroka spala
sredi tople senene kopice,
nama pri zglavju bodo brlele
kot lučke zelene — kresnice.